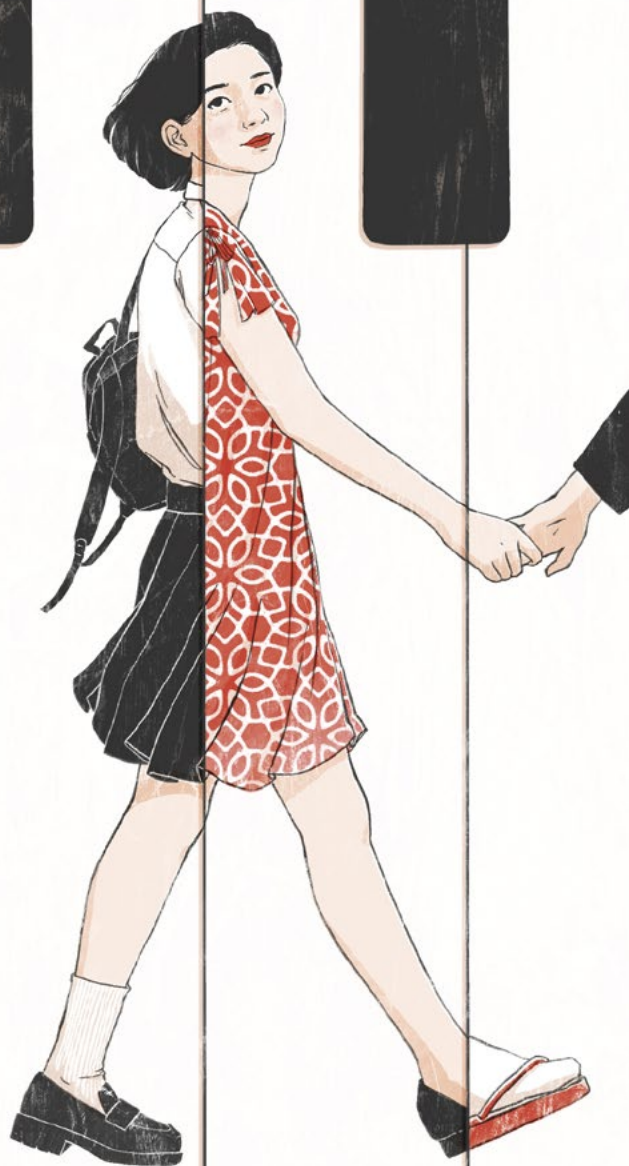

V JAPONSKU
PRODÁNO
VÍCE NEŽ
MILION
VÝTISKŮ

STAYTA

MAIKO
SEO

HOST

Š
T
A
F
E
T
A

M
A
I
K
O
S
E
O

**PŘELOŽILI PETR KABELKA
A ELIŠKA KABELKOVÁ VÍTOVÁ**

STATA

MAIKO
SEO

BRNO
2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve
smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez
souhlasu nositele práv zakázána.

そして、バトンは渡された
SOSHITE, BATON WA WATASARETA
by SEO Maiko

Copyright ©2018 SEO Maiko
Original Japanese edition published
by Bungeishunju Ltd., in 2018.
This edition published by HOST under the license
granted by SEO Maiko, by arrangement
with Bungeishunju Ltd., through Japan
UNI Agency, Inc., and Vicki Satlow
of The Agency, srl

All rights reserved
Translation © Petr Kabelka
a Eliška Kabelková Vítová, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3016-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-3017-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3018-2 (MobiPocket)

P R O L O G

Co bych tak dneska uvařil?

Venku bylo krásné podzimní ráno a já nadšeně mířil do kuchyně, i když mě pořád nenapadalo, co mám připravit k snídani.

Čeká nás důležitý den, takže možná rýži s vepřovým řízkem? Ne, ta se přece ji jenom před nějakým utkáním a tohle není žádná soutěž. V tom případě třeba gjózu, aby měla dost energie? Ne, v její velký den z ní nemůže táhnout česnek. Tak rýži s omeletou, na kterou pak kečupem napíšu nějaký vzkazík. Jenže to by Júko zase určitě měla řeči. A co takhle zapékanou rýži se sekanou?

Zatímco jsem si v hlavě procházel svoje možnosti, uvědomil jsem si, kolik receptů jsem se za těch osm let naučil. Júko si sice vždycky stěžuje, že všechna moje jídla jsou na snídani moc těžká, ale stejně nikdy na talíři nenechá ani sousto.

Takhle bych ale mohl přemýšlet donekonečna. Musí to být něco, co se dá jíst i studený. Júko jednou říkala, že vajíčka každý připravuje jinak, ale omelety dělám nejlepší já, protože jsou na skus tak akorát. Už to mám! Budou vaječný sendviče!

Otevřel jsem lednici a na linku si vyskládal máslo, mléko a spoustu vajec.

ČÁST

I

1. K A P I T O L A

Ach jo. Proč si nemám na co stěžovat? Jasně, starostem se člověk nevyhne, ale nic zásadního mě netrápí. Tyhle situace zažívám každou chvíli, a stejně jsem z nich vždycky celá špatná.

„Je skvělé, že jste vždycky tak dobře naladěná, ale pokud se mi nesevěříte s tím, co vás tíží, nepomůžu vám,“ řekla naše třídní učitelka Mukai, která seděla přímo přede mnou.

Přišel konec druháku a já s ní u lavice před katedrou na naší poslední schůzce ohledně plánů do budoucna probírala, co chci dělat po škole. Na to, jak stísněně třída působila během výuky, mi najednou připadala dost prázdná.

Začala jsem přemýšlet, co jí na to tak říct, když mě netížilo vůbec nic, ale ona pokračovala dál: „Nemusíte se mi svěřovat se vším, ale chtěla bych se něco dozvědět o vaší rodinné situaci, Morimijo.“

„Morimijo? No jo, tak se vlastně jmenuju,“ zarazila jsem se a paní Mukai na mě vrhla zmatený pohled. Určitě se podivila,

že si pořád nepamatuju vlastní jméno. „Jenom na to příjmení nejsem zvyklá, protože mi všichni říkají Júko.“

Paní Mukai na moje upřímné vysvětlení jenom lehce kývla a prohodila: „Aha, chápu. Júko je hezké jméno.“

Je sice neskutečně tuctové, ale rozhodně hezké. Celých sedmáct let svého života jsem na něj nedala dopustit. Kromě toho, že krásně zní a dobře se pamatuje, se navíc skvěle hodí k jakémukoliv příjmení.

Původně jsem se narodila jako Júko Mito. Pak se ze mě postupně stala Júko Tanaka, Júko Izumigahara a nakonec Júko Morimija. Neměla jsem tušení, proč jsem dostala zrovna tohle jméno, protože se na to nemám koho zeptat, ale faktem zůstává, že „Júko“ působí přirozeně jak s dlouhým, tak s krátkým, složitým i jednoduchým příjmením.

„Obdivuju, že jste tak laskavá, i když jste si toho tolik prožila.“

„Hmm...“

Možná jsem několikrát změnila příjmení, ale žádným peklem jsem si neprošla. A i když moje jméno znamená „laskavost“, necítila jsem, že bych jí nějak zvlášť oplývala. Paní Mukai ovšem normálně nikoho nechválila, takže jsem jí slušně poděkovala.

„Mám ale pocit, že v některých ohledech byste na sobě měla ještě zapracovat. Jak bych to řekla... Jste taková nesmělá a neprůbojná.“

„Aha...“

„Pokud se s něčím potýkáte, klidně mi to povězte. Od toho přece učitelé jsou.“

„No jo... to máte pravdu.“

Paní Mukai nebyla zdaleka jediná, kdo mě kdy pobízel, abych se mu svěřila. Kromě ostatních učitelů jsem to slychala i na ošetřovně nebo od našeho školního psychologa. Všichni čekali, až si konečně vyliju srdíčko. Proto jsem zoufale potřebovala najít něco, co by mě trápilo. Bylo mi líto, že mi každý tak vřele otevírá svoji náruč, ale já se jim do ní nemám s čím vrhnout. Pro tyhle případy by to chtělo minimálně jedno pořádné trauma. Dostala jsem nutkání si nějaké vymyslet, abychom se mohly posunout dál, ale bála jsem se, že by mě paní

Mukai prokoukla. Jediné, co mě trápilo, byly právě tyhle situace. Vedla jsem úplně normální život, za který jsem se vždycky akorát styděla, protože jsem měla pocit, jako bych všechny nějakým způsobem zrazovala. Nic zlého se mi nikdy nestalo, ale lidi si o mě stejně dělali starosti. Kvůli tomu jsem došla k závěru, že není nic horšího než se cítit trapně za to, že mě nic netíží.

„No, ale chápu, že zrovna učitelům se ti asi s takovými věcmi svěřovat nechce,“ řekla paní učitelka suše, když jí došlo, že ze mě nejspíš nic nevypáčí.

Paní Mukai se od mých předchozích učitelů lišila tím, že ke mně nepřistupovala s lítostí, ale s pochybami. Ostatní mě měli za chudinku, zatímco ona se vždycky pokoušela zjistit, co se mi doopravdy honí hlavou. Litování jsem ještě překousla, ale to její naznačování, že se jenom přetvařuju, mě dost štvalo.

„Takže chcete jít studovat na vyšší odbornou školu Sonoda?“ nadhodila paní učitelka, když nahlédla do mého formuláře.

„Ano, přesně tak.“

Oddechla jsem si, že křížový výslech je u konce, a přikývla. Nepřišla jsem s ní přece probírat svůj život, ale budoucí studium.

„Proč jste si vybrala jenom vyšší odbornou školu? S vašimi schopnostmi byste klidně zvládla i klasickou univerzitu.“

„Je to jediná škola poblíž, kde můžu získat certifikaci na výživovou poradkyni. Vždycky jsem si říkala, že bych chtěla dělat něco s jídlem... a na Sonodě na to mají obor. Takže bych to měla blízko a dá se tam studovat něco, co mě zajímá.“

„Aha, vidím, že alespoň tohle už máte promyšlené. To zní dobře. Ani přijímací zkoušky by pro vás neměly být problém.“

„Děkuju.“

Paní Mukai byla zhruba padesátiletá zasloužilá učitelka. Podle jejího přísného vzezření zdůrazněného nenalíceným obličejem a vlasy staženými do culíku to vypadalo, jako by se pro tohle povolání narodila. Na rozdíl od mnoha ostatních vyučujících, kteří nám rádi vyprávěli historky z osobního života, mluvila v hodinách výhradně k věci, takže o jejím soukromí nikdo nic nevěděl.

„No, tak to bychom měly,“ zakončila paní Mukai naši schůzku.

Trochu mi ale vrtalo hlavou, proč zdůraznila, že mám promyšlené „alespoň tohle“. Naznačovala snad, že jinak nepřemyslím? Než jsem se jí na to stihla zeptat, už si dovnitř zavolala někoho dalšího. No nic. Hlavně že přijímačky bych podle ní měla zvládnout levou zadní. Zlehka jsem se uklonila a vyšla ze dveří.

„Poslyš, nechtěl by sis příště vybrat nějakou megeru?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si pochutnávala na vařeném platýsovi nadívaném cibulí, houbami, špenátem a tofu.

„Proč?“

Věčně hladový Morimija seděl u stolu v obleku, ve kterém se vrátil z práce. Říkala jsem mu, ať se převlékne, aby si ho nezamazal, ale on jako každý den jenom mávl rukou a začal se ládovat.

„Když kolem sebe máš jenom samé hodné lidi, taky to má svoje nevýhody. Podle mě by mi prospělo, kdyby moje příští máma byla větší mrcha.“

Kdybych se ve škole mohla svěřit, že mi macecha dělá ze života peklo, učitelé by byli radostí bez sebe.

„A není náhodou super, že máš kolem sebe jenom samý hodný lidi?“

„To sice je, ale není divný, že nemám ani jedno trauma, když střídám rodiče jako na běžícím páse? Přece jenom se říká, že trápení utváří charakter.“

„Buď ráda, Júko. A neříkej mi, že tě v sedmnácti vůbec nic netrápí,“ opáčil Morimija s plnou pusou.

„No, trápí, ale...“

Měla jsem tři táty a dvě mámy a domov jsem za těch sedmnáct let vystřídala hned sedmkrát. Samozřejmě, že jsem z tolika náhlých změn neskákala radostí. Nejdřív jsem byla nervózní z nových rodičů, pracně se učila, jak to u nich chodí, a sotva jsem si na ně zvykla, zase jsem musela o dům dál. Nikdy to ale nebyla žádná tragédie, takže by to moje učitele, kteří si představovali kdovíco, nejspíš neuspokojilo.

„Jenže všechna moje trápení jsou strašně obyčejná. Chtělo by to něco horšího...“

„Občas tě vůbec nechápu, Júko. I kdybych si vzal nějakou semetrikou, stejně by na tebe nemusela být zlá... Ale to je teď jedno. Ta cibule se úplně rozplývá na jazyku.“

„Děkuju.“

Když jsem připravovala večeři, Morimija mi ji nikdy nezapomněl pochválit.

„Máš sice pěkně divokou představitivost, ale vařit umíš fakt prvotřídně, Júko.“

„Jenom vždycky něco splácám dohromady. Všechno chutná skvěle, když to necháš povařit.“

Pokud člověk opeče nebo povaří kus masa nebo ryby a přihodí k tomu trochu zeleniny a tofu, hned to vypadá jako vyvážené jídlo. Tak mě to alespoň naučila Rika, která s náma žila kdysi. Vaření jsem měla ráda, jenže když jsem se ve všední dny vrátila ze školy, moc se mi do toho nechtělo, takže jsem často jenom povařila nebo osmažila, co mi přišlo pod ruku. Radši bych Morimijovi k té rýži připravila víc než jednu přílohu, ale on si stejně vždycky na všem pochutnal.

„Přestaň řešit hlouposti a taky se najez, než ti to vystydne, Júko. A vůbec... Kdybych si vzal nějakou megeru, znepríjemňovala by život hlavně mně!“ zasmál se Morimija.

„No ne, byla by to moje macecha. Na tebe by mohla být hodná, ale mě by určitě trápila.“

„Myslíš?“

„Jasně, byla bych jí přece na obtíž. Jako každé správné maceše.“

Nejspíš by mi schválně nakládala míň jídla a schovávala mi věci. Určitě by mi nadávala do blbek a přála by si, abych vypadla z domu. Potom by se ze mě stala opravdová chudinka a všichni by konečně byli spokojení.

„To je furt macecha sem, macecha tam. Vždyť i Rika je tvoje macecha.“

„Fakt?“ zeptala jsem se a zmateně naklonila hlavu.

„No jasně. Všechny nevlastní mámy jsou macechy.“

„Jo? To jsem nevěděla.“

Nakonec jsem teda s jednou macechou už žila, takže zlé a mstivé jsou podle všeho jenom v pohádkách. Rika byla celkem

nepořádná a často zapomínala, kde co nechala, ale mně nikdy nic neschovávala. Ani jídlo mi neodepírala, i když všechno dávala na jeden velký talíř, protože se jí nechtělo mýt nádobí. Zdálo se, že v reálném světě macechy bohužel tak zlomyslné nejsou.

„Takže přes macechu asi cesta nepovede.“

„Nejspíš ne. Když ti někdo onemocní, něco se mu stane nebo umře... to je opravdový neštěstí. Nechci si to ani představovat. To přece musí být strašný utrpení,“ řekl Morimija, zatímco si přelával do rýže zbytek šťávy z platýše.

Pokaždé mě překvapilo, jak dojídá všechno do posledního zrnka.

„A já už se navíc ženit nehodlám.“

„Vážně ne?“

Nechtěla jsem, aby se kvůli mně omezoval. Vždyť mu bylo teprve třicet sedm, takže by neměl zůstat sám.

„Jasně, jsem přece hlavně tvůj táta. Minimálně počkám, dokud se nevdáš ty. Do té doby se bude všechno točit kolem tebe.“

„Ale no tak. Co budeš dělat, jestli se nikdy nevdám?“

„Tak mi to bude úplně šumák. Nakonec je ze mě lepší tatík, než jsem čekal, a nic bych na tom neměnil,“ pronesl spokojeně Morimija, který v sobě neměl ani špetku otcovské přísnosti nebo odměřenosti.

I Rika si vlastně moc chválila, že mi mohla dělat mámu. Mně osobně rodičovství připadalo jako pěkná otrava, ale možná jsem se pletla.

„No nic, to přemýšlení mě nějak unavilo. Jako zákusek si můžeme dát ten pudink, co jsem včera koupila.“

Samozřejmě jsem na sebe nechtěla přivolávat neštěstí jenom proto, aby mě ostatní měli proč litovat. Neměla bych se snažit být smutná kvůli tomu, že to ode mě okolí očekává.

Všechny tyhle negativní myšlenky jsem se rozhodla hodit za hlavu a vykročila jsem k lednici, když vtom se za mnou ozvalo: „Promiň, ten jsem snědl dneska ráno.“

„Cože?“

„Dal jsem si ho k snídani,“ vysvětlil Morimija a omluvně sklonil hlavu.

„To je v pohodě, koupila jsem dva,“ opáčila jsem.

Možná se nechoval jako typický táta, ale žili jsme spolu, takže když jsem v obchodě kupovala něco na zub, vždycky jsem všechno brala po dvou.

„No... ten první byl tak dobrý, že jsem nakonec snědl oba. Však víš, jakou mám po ránu strašnou chuť na sladký.“

„Oba dva? Hned ráno?“

„Jasně, to jsem vždycky jako černá díra. Spořádám klidně i gjózu nebo zapečenou rýži.“

Nedokázala jsem pochopit, jak toho Morimija zvládne tolik sníst.

„A to jsem ho koupila, abychom měli sladkou tečku po večeři,“ posteskla jsem si, protože jsem se na něj opravdu těšila.

„Promiň mi to. Teď jsem si vzpomněl, že nám kolega nedávno přivezl z výletu rýžové koláčky. Měl bych je mít v tašce, tak si je můžeme dát místo toho pudinku. Počkej chvilíčku.“

Morimija hrábl do aktovky na gauči, vytáhl malou krabičku a zahlásil: „Tady je máme.“

„Jak že jsou staré?“

Balení bylo celé pomačkané a zprohýbané.

„Dostal jsem je tak před deseti dny. V pohodě, rýžové koláčky se jen tak nezkaží.“

„Já na ně ale vůbec nemám chuť.“

„No tak, nebuď taková. Jsou fakt dobrý. Dej si,“ nabídl mi Morimija se širokým úsměvem, tak jsem krabičku přece jenom váhavě otevřela a dala si do pusy jeden drobný koláček. V tu ránu mi celý krk obalila sójová mouka.

„Nemusíš tak hltat!“ prohodil Morimija žertovně, zatímco jsem se dávila.

„Já nehltám. To se jenom můj hltan zlobí, protože se už těšil, až po něm sklouzne pudink.“

„Ty máš teda děsivý orgány.“

„Na ten pudink se těšilo celé moje tělo od hlavy až k patě!“ ohradila jsem se, když se mi podařilo popadnout dech.

Ten koláček nebyl špatný, ale pudinku se prostě rovnat nemohl.

„Promiň, to bude tím, že nejsem tvůj opravdový táta. Ten by pro dceru chutě určitě potlačil. Omlouvám se,“ kál se Morimija a šel mi udělat čaj. Já mezitím kašlala, až mi z toho vhrkly slzy do očí.

A to se ještě před chvílí chlubil, že je lepší tatík, než čekal. Navíc mi nešlo do hlavy, jak příbuzenské vztahy souvisí s kradením jídla. Schválně jsem koupila dva pudinky, a nakonec mi nezbyl ani jeden. Zdálo se, že to největší neštěstí na mě číhá v každodenním životě. Za to si přece trochu soucitu zasloužím.

Vrhla jsem na Morimiju zamračený pohled a vyklopila do sebe celý hrnek čaje.

2.

K A P I T O L A

Vypnula jsem zvonící budík, roztáhla závěsy a pustila do pokoje jemné paprsky světla. Takhle příjemně hřejí jedině na jaře. Čekala mě ceremonie k zahájení školního roku. Podle mě je jenom správně, že tyhle nové začátky vycházejí na duben. Minimálně půlka nervozity a úzkostí se pak rozplyne v něžném objetí sluníčka. Mě osobně nástup do třetího ročníku moc nenervoval, ale stejně jsem za to teplo byla ráda.

Ještě předchozího dne jsem si užívala jarních prázdnin, takže jsem byla dost rozespálá. Dokráčela jsem do kuchyně, kde mě přes nos praštil pach silného vývaru a oleje.

Co to má být?

Zhluboka jsem se nadechla a hned mi to došlo.

No jo vlastně... něco takového mi připravil i loni, když jsem nastupovala do druháku.

Nebyla jsem si jistá, jestli do sebe tak těžké jídlo nasoukám hned po probuzení, ale přesto jsem se doplahočila ke stolu. Jakmile jsem se usadila, Morimija přede mě se širokým úsměvem postavil velikánskou misku plnou rýže s masem.

„Ránko, Júko. Tak dneska z tebe bude třeťačka, co?“

„Už to tak bude. Ale teda...“

Přejela jsem miskou očima a zlehka si povzdechla. Vážně mi uvařil rýži se smaženým vepřovým. Na snídani sice nedám dopustit, ale smažené po ránu je moc i na mě.

„Letos tě čekají přijímačky, poslední sportovní den i kulturní festival. Na tolik výzev se přece potřebuješ pořádně posilnit.“

„Myslíš?“

I to ráno před nástupem do druháku nadšeně povídal něco o tom, že každá správná máma musí svoji ratolest před novým startem pořádně nakrmit, takže se hecnul a uvařil mi rýži s vepřovým. Jeho prapodivné představy o rodičovství mě občas uváděly do rozpaků.

„No tak, puť se do toho, než ti to vystydne. Pořádně jsem si přivstal, abych všechno stihl.“

„Jasně, děkuju. Tak já se do toho dám.“

Kdyby byl Morimija můj vlastní táta, určitě by mě od takového jídla po ránu spíš odrazoval a ujišťoval by mě, že nový školní rok není třeba vítat žádnými zvláštními rituály.

Morimija si zívá a postavil si na kafe.

Tak on si kvůli tomu přivstal...

Když pro člověka někdo něco udělá, vždycky se to špatně odmítá.

„Ty si nedáš?“ zeptala jsem se Morimiji, když se posadil na opačnou stranu stolu. Já mezitím opatrně ujídala z misky, abych si nerozhodila žaludek.

Neměl před sebou totiž vlastní misku, ale drobný papírový balíček.

„Však víš, že já k snídani spořádám klidně kari nebo gjózu, ale tolik mastného bych nedal. Včera jsem si koupil tuhle sladkou housku. Slyšel jsem o jedné faktu dobrý pekárně, tak jsem ji musel omrknout.“

Morimija ze sáčku vyndal kus pečiva a kuchyní se rozlinula lahodná máslová vůně. Ani já hned po probuzení nestála o smažené maso a mnohem radši bych si dala sladkou housku z populární pekárny.

Copak nikdy neslyšel o tom, že by si lidi u jednoho stolu měli pochutnávat na tom samém?

„Ty jo, lidi nelhali. Je fakt dobrá.“

„To jsem ráda...“

Závistivě jsem pozorovala, jak se Morimija láduje pečivem, a sama si do pusy vložila kus vepřového. Cítila jsem, jak se můj žaludek pomaličku probouzí a že to zatím nějak zvládá.

„Říkal jsem si, že po ránu by sis asi dala něco lehčího, tak jsem vybral panenku a pořádně ji naklepal, aby byla měkčí,“ pronesl Morimija sebevědomě. „Jde to?“

„Jo, je to dobré.“

Po několika soustech jsem musela přiznat, že ta šťávou nasáklá rýže opravdu není nijak těžká a chutná moc dobře. Smažené vepřové se sice k snídani rozhodně nehodilo, ale šlo poznat, že si na něm Morimija dal záležet. A byla pravda, že on taky snědl, cokoliv jsem uvařila, i když se mi to třeba zrovna nepovedlo. Tak jsem mu to musela oplatit.

Do školy musím vyrazit za dvacet minut, takže bych si měla pospíšet, pomyslela jsem si a zrychlila tempo.

„Tobě teda chutná, Júko! Vážně je z tebe třetačka jaksepatří,“ prohodil Morimija s úsměvem, když viděl, jak hltám.

„No jo.“

„Budeš chodit pořád do stejné třídy?“

„Ne, ale spolužáky mám vesměs ty samé.“

Už ve druháku nás rozdělili podle toho, co chceme dělat do budoucna, a náš obor měl stejně jenom dvě třídy, takže se toho pro mě zase tolik nezměnilo.

„Tak snad se ti v nové třídě bude líbit.“

„Snad. Poslyš, Morimijo... Neměl by sis náhodou pospíšet do práce?“

Na to, že normálně vyrážel dřív než já, si teď bezstarostně popíjel latéčko.

„Říkal jsem si, že ti dneska musím uvařit a pak tě řádně vyprovodit, tak jsem si vzal hodku volna.“

„Jenom kvůli zahájení školního roku?“

„No jasně. Vždyť je to naposledy,“ opáčil Morimija, jako by se nechumelilo.

„Podle mě to moc hrotíš.“

U uvítací ceremonie bych to ještě chápala, ale první školní den nikdo takhle neřeší. A navíc ještě na střední.

„Myslíš?“

„Jo, klidně bych se vsadila, že rýži s vepřovým jsem dneska ze třídy... nebo spíš z celého Japonska dostala k snídani jenom já.“

„No počkat. A kdy jindy by sis chtěla dát rýži s vepřovým?“ zeptal se smrtelně vážně Morimija a já bezděky vyprskla smíchy.

„Jak to myslíš? Přece kdykoliv jindy, ne? Nebo tobě ho snad máma na zahájení školního roku dělávala?“

„Naši byli strašně přísní, takže ne. Někde slyšeli, že nejzdravější pro tělo i mysl je polívka miso, fermentovaný sójový bobý a kus ryby. Každý den jsem jedl to samý. Hrozný, co?“ zamračil se Morimija.

U pana Izumigahary jsem taky dostávala tradiční japonskou snídani. Zdálo se, že k večeři se v různých rodinách jí vesměs to samé, ale po ránu jsou všichni zvyklí na něco jiného. Jako Tanaka jsem jídávala pečivo a jako Mito zase zbytky z předchozího dne. Morimija to nejspíš tolik obměňoval kvůli svému traumatu z dětství.

„Máma je strašně upjatá, takže by ji nikdy ani nenapadlo udělat k snídani rýži s vepřovým. I lupínky s mlíkem jsem snídal poprvý až na výšce.“

„Podle mě to s tebou myslela dobře... Ty jo! To už je tolik?!“

Hodiny ukazovaly už půl osmé, takže jsem do sebe z posledních sil naházela zbytek misky.

Bydleli jsme v pátém patře sedmipatrového bytového domu. Na to, že byl v okolí největší a bylo v něm přes sto bytů, jsem ve výtahu nebo na chodbě někoho potkala jen málokdy. Člověk se v něm paradoxně cítil dost izolovaně — jako by žil daleko od ostatních.

V předchozích rodinách jsem si pravidelně prohlížela nástěnky sdružení sousedů, zdravila lidi odvedle a občas se s nimi dávala do řeči. Na jednu stranu se mi po tom trošku stýskalo, ale i tahle svoboda měla něco do sebe. Když jsem náhodou

někoho potkala, jenom jsme si kývli na pozdrav a nikdo se mě nevyptával na rodinnou situaci. Rozhodně by se mi nechtělo jen tak mezi řečí probírat moje dětství a vysvětlovat, že je mi sedmnáct a sedmatřicetiletý Morimija je můj otec, aby nevzniklo nějaké nedorozumění. Takže ona ta bytovka, kde se nikdo vzájemně nezná, měla taky svoje kouzlo.

Ochutnala jsem spoustu rozmanitých snídaní a s bydlením jsem to měla podobně — vyzkoušela jsem si život v různých bytech i v rodinném domě. Říká se, že člověk si dokáže zvyknout na cokoli, a vážně to tak je. Každý domov má svoje plusy i minusy, ale postupem času vám přiroste k srdci.

Vykročila jsem z výtahu, prošla prostornou halou a vyšla ven, kde na chodník tiše vrhala stín vzrostlá sakura, která byla zase o něco rozkvetlejší. Rodiče si mě vždycky přehazovali na jaře nejspíš kvůli škole, abych se nemusela stěhovat a měnit si jméno uprostřed semestru. Chápala jsem, že je to tak určitě lepší, ale zároveň mě pak příchod tohoto ročního období strašně znervózňoval.

Tentokrát jsem každopádně byla v klidu. Když mě Morimija vyprovázel ze dveří, už jsem natěšeně plánovala, jak večer zbytek vepřového použiju na kari. Zdálo se, že můj život plný snídaňových překvapení ještě nějakou dobu potrvá. Nevěděla jsem, jestli je to tak pro mě nejlepší, ale rozhodně se mi ulevilo, že se zase nemusím stěhovat.

Ohlédla jsem se k našemu oknu v pátém patře, za kterým se tou dobou Morimija určitě vypravoval do práce, a rozeběhla jsem se na autobus.

Po změně třídy jsem se sice ocitla v béčku, ale za katedrou stejně pořád seděla paní Mukai.

„Ach jo, zase Mukai...“

„To je v háji, že tu ježibabu budeme mít i letos.“

Paní Mukai pohledem zpražila skupinku šeptajících kluků a pak očima přešla zbytek třídy. „Měli byste si uvědomit, že tohle je váš poslední rok.“

Ve třetáku jsme měli šest tříd. Pomyslnou loterii vyhrála ta, co za třídní dostala mladou hezkou angličtinářku Suzuki, a na

celé čáře to projeli chudáci, kteří skončili s tělocvikářem a výchovným poradcem Sakaiem. Paní Mukai byla sice chladná a přísná, ale uměla si zjednat pořádek. Osobně mi nevadilo, že se v hodinách nebudeme moct bavit, když nás zvládne připravit na to, co nás čeká po škole. Ostatní se sice tvářili kysele, ale nejspíš to brali stejně. Já navíc už vystřídala dvě mámy a tři táty, takže mě změna třídního nijak nerozhodila.

„Ať už jste se rozhodli pro další studium, nebo nástup do zaměstnání, po maturitě vyкроčíte do skutečného světa. Někteří z vás budou příští rok touhle dobou bydlet sami a vydělávat si na vlastní živobytí po brigádách. Ostatní k vám budou přistupovat stále víc jako k dospělým, takže budete muset být zodpovědnější a...“

„Už aby to bylo.“

„Taky se už nemůžu dočkat. To bude hotovej ráj, až do mě matka nebude furt něco hučet.“

„Drzouni, co ostatním skáčou do řeči, to sami určitě nezvládnou,“ okřikla paní Mukai upovídané spolužáky.

Ti se na sebe jenom podívali a pokrčili ramený.

Vypadalo to, že hodně z nich sní o tom, jak budou bydlet sami, ale já o tom nikdy ani neuvažovala. Se svými biologickými rodiči jsem nežila dost dlouho na to, aby mě začali štvát, a potom jsem se nastěhovala k Rice. Pak se mě ujal pan Izumigahara a nakonec jsem skončila u Morimiji. Nedomázala jsem říct, jestli je to tím, že nejsme skuteční příbuzní, nebo že to chlapi nemají v povaze, ale ještě nikdy mě za nic nesekýroval. Snad kvůli tomu, že jsme si s mými náhradními opatrovníky byli vlastně cizí, se o mě zajímali mnohem víc než rodiče v normálních rodinách. Díky tomu jsem nikdy po osamostatnění netoužila — těžko říct, jestli to bylo dobře, nebo ne.

Zatímco jsem byla zahlobaná v myšlenkách, paní Mukai nám rozdávala další a další papíry. V posledním ročníku nás podle všeho čekalo hodně formulářů.

„Tady jsou vypsaná data dní otevřených dveří. Pokud už máte vybranou univerzitu, radši se rychle přihlaste. Tohle je

zpravodaj od naší školní zdravotnice. Můžete si z něj odnést pár užitečných tipů. Třeba že si máte ráno nastartovat mozek dobrou snídaní. A tohle je formulář ohledně vašich plánů do budoucna. Ten mi vyplníte a přinesete orazítkovaný od rodičů,“ vysvětlovala paní Mukai obsah každého z nich.

Když se mi do rukou dostal seznam dní otevřených dveří s barevnými brožurkami různých univerzit, úplně mi poskočilo srdce. Nikdo mě nijak neomezoval, ale při pomýšlení, že se mi zase o něco rozšíří obzory, jsem svoje nadšení nedokázala udržet na uzdě.

„Nakonec tu máme data všech letošních písemek. A příští týden si budete moct nanečisto vyzkoušet přijímačky, tak se na ně pořádně připravte.“

Jakmile papír s rozpisem rozeslala po třídě, ze všech stran se ozvala vlna otrávených povzdechů. Člověk se těšil na nový školní rok, a okamžitě schytl písemku. Prohlédla jsem si vypsaná data a z představy, kolik mě čeká učení, jsem hned měla po náladě.

Nakonec to nebude zrovna nejveselejší rok. Snad budu mít čas i na něco jiného...

S Rikou jsme každý den měly co dělat, abychom nějak vyžily. S panem Izumigarou mi naopak nikdy nic nechybělo — až jsem se z toho cítila trochu nesvá. Těžko říct, co bylo lepší, ale nervování kvůli škole byla příjemná změna.

„Ty jo, ten třeták bude se vším tím rozhodováním o budoucnosti pěkně vopr,“ postěžovala si Moe, když jsme zhruba po dvou hodinách svižně vyšly z učebny.

„Myslíš?“

„To si piš. Když jsem našim řekla, že chci jít studovat kosmetiku, byli dost proti. Až jim ukážu ten formulář, určitě se zase pohádáme,“ odpověděla Moe, zatímco si na prst natáčela svoje údajně od přírody vlnité vlasy.

„Naši mě ujišťují, že můžu jít, kam chci, ale zároveň mi nutí školy, na které bych mohla dojíždět z domova,“ zamračila se Fumina.

„Bude to těžký,“ prohodila jsem a vzhlédla k nebi.

Venku se nad námi rozpínala jasná polední obloha. Přimhouřila jsem oči a užívala si hřejivé paprsky slunce prvního dubnového dne a příjemný jarní vánek.

„Ach jo, ty se fakt máš, Júko,“ povzdechly si zničehonic obě moje kámošky najednou.

„Proč?“

„Tvoji školu ti přece doma nikdo nevymlouvá, ne?“

„No, protože je to rozumná volba.“

Nejenže jsem Sonodu měla půl hodiny od domu, ale zároveň odpovídala mým možnostem a snům do budoucna.

„Jasně, ale ty by sis klidně mohla říct, že chceš být zpěvačka, a nikomu by to nevadilo,“ opáčila Fumina.

„To si nejsem jistá.“

Sice jsem si nedokázala představit, že by si Morimija vyloženě stěžoval, ale kdybych se vytrasila s něčím takovým, určitě by se pěkně divil.

„Kdyby byl tvůj otčím proti, můžeš na něj jako eso v rukávu vytáhnout, že není tvůj opravdovej táta,“ řekla závistivě Moe.

„To jsem ještě nikdy neřekla.“

„Fakt ne?“

„Ani jednou?“

Obě se divily, ale mě by něco takového nikdy ani nenapadlo. Odmala jsem si moc dobře uvědomovala, jak tahle slova mohou člověka ranit. Všichni se snažili být co nejlepšími rodiči, takže jsem se jim samozřejmě chtěla odvděčit tím, že budu vzorná dcera.

„Já bych ho ukecávala tak dlouho, dokud by nebylo po mém,“ prohlásila Moe.

„Ty se nezdáš.“

Rozesmály jsme se na celé kolo a před školní branou se postavily do pozoru, protože službu měla zrovna paní Mukai.

„Dávejte na sebe pozor,“ rozloučila se s námi.

„Na shledanou,“ odpověděly jsme slušně, zlehka se poklonily a prošly branou.

„Jde z ní neskutečnej respekt. Může říkat cokoliv a zní to, jako by nám dávala kázání.“

Jakmile jsme ji měly z dohledu, Moe se teatrálně otrásla.

„Působí strašně chladně, co? Jako by se vůbec neuměla bavit,“
přisadila si šklebící se Fumina.

„Přesně,“ musela jsem přitakat i já.

„Teď jsem si vzpomněla... Nezapjdeme do té nové kavárny
u nádraží na čokoládový dortík?“ nadhodila Fumina.

„To zní dobře. Ségra říkala, že je tam mají fakt skvělý,“ od-
pověděla Moe s jiskřičkami v očích.

Ani já na čokoládové dortíky nedám dopustit. Zašli jsme
na něj i po vítání prvňáčků na základce.

„No jo, začátek školního roku by se měl zahájit dortem a ne
vepřovým,“ souhlasně jsem se zaradovala a Fumina nadzvedla
obočí.

„Vepřovým?“

„To neřeš. Radši pojďte!“

Sotva jsem to zmínila, zaškvrcelo mi v žaludku. Prohodila
jsem, že už mi pěkně vyhládlo, a přidala do kroku.

3. K A P I T O L A

Netušila jsem, co jsou to „opravdoví rodiče“, ale jestli je to označení jenom pro pokrevní příbuzné, tak s těmi jsem strávila akorát zlomek života. Navíc jsem tehdy byla ještě hodně malá, takže si na to skoro nepamatuju.

Hlavně mámu si vůbec nevybavuju. Podle táty umřela při dopravní nehodě, když mi ještě nebyly ani tři. Na fotkách mi připadala povědomá, ale žádné konkrétní vzpomínky na ni nemám.

Divila jsem se, že člověk dokáže jen tak zapomenout na někoho, s kým strávil první tři roky svého života. Jakmile někdo zmizí dřív, než začneme pořádně vnímat — ať už je pro nás sebedůležitější — neutkví nám v paměti. Na druhou stranu jsem měla pocit, že pokud bych si na mámu pamatovala, akorát by mi bylo smutno.

...

3
0

„Ty už ji máš zase na sobě?“

„Jo. Vždyť zítra nastupuju do první třídy.“

Po večeři jsem si na záda hodila aktovku a pochodovala s ní sem a tam po pokoji. Na to, že jsem si do ní ještě nic nedala, byla dost těžká.

„Jasně, moc ti sekne, ale mně už se teda pěkně okoukala,“ zasmál se tatínek, který mě takhle musel pozorovat už poslední dva týdny.

„Babička s dědou říkali, že mi sluší.“

„To ti nevyvracím, ale už by sis ji měla sundat a pomoci mi tady trochu uklidit.“

„Mně se nechce.“

„Jaký ‚nechce‘? Nastupuješ na základku, tak šup šup.“

„Ach jo, školáci to mají těžký.“

Aktovka, kterou mi koupili babička s dědou, měla sytě červenou barvu. Popravdě jsem chtěla růžovou s květinovou výšivkou, jenže babička řekla, že z té bych za chvíli vyrostla, tak jsem dostala úplně obyčejnou. Snila jsem o fialové, hnědé, žluté nebo jinak pestrobarevné, ale nakonec jsem byla spokojená tak jako tak — jako správná školačka jsem se cítila s jakoukoliv aktovkou.

„Půjdeš se mnou na vítání prvňáčků, tatínku?“

„No tak, Júko. Nastupuješ na základní školu, tak bys mi měla začít říkat normálně ‚tati,‘“ prohlásil tatínek, zatímco odnášel nádobí do dřezu.

„Dobře, tati.“

Zachichotala jsem se, protože mě pobavilo, jak divně to zní.

Tatínek bude vždycky tatínek, i když mu mám najednou říkat jinak.

„Tak půjdeš se mnou na vítání prvňáčků, tati?“

„To si piš. Už dávno jsem si ve firmě zažádal o volno.“

„Hurá!“

Následovala jsem tatínka do kuchyně, kde jsem si ze šuplíku vydala utěrku.

Na sportovní den ve školce sice přišel, ale na ukázkové hodiny a slavnostní zakončení roku dorazila vždycky babička. To mě samozřejmě taky moc potěšilo, ale s tatínkem by to určitě byl ještě výjimečnější zážitek.

Tak základní škola... Tam mě čeká plno nových začátků, přemítala jsem nadšeně, zatímco jsem utírala nádobí.

„Dávej pozor, ať něco nerozbiješ,“ upozornil mě tatínek, který vedle mě u dřezu oplachoval z talířů mydlinky.

Pokaždé používal moc saponátu, takže udělal plno pěny. Říkala jsem si, že kvůli tomu asi vyplývá dost vody, ale na druhou stranu mě ho bavilo pozorovat.

Po večeři vždycky umýval nádobí a já utírala. Doma ovšem jedl jenom tehdy, když zrovna končil dřív v práci, což při troše štěstí vycházelo na jeden den v týdnu. Jinak jsem chodila na večeři k babičce, která dělala samá dušená jídla a ryby. Ani jedno nechutnalo nijak extra.

„Ty se do té školy hodně těšíš, co?“

„Jo, těším,“ odpověděla jsem rázně.

I Aki a Júna, se kterými jsem se kamarádila ve školce, nastupovaly na stejnou školu.

Doufám, že spolu budeme chodit do třídy.

Těšila jsem se i na lepší hřiště. Nemohla jsem se dočkat, až si vyzkouším jejich velikou prolézačku. A učení taky znělo celkem zajímavě. Paní učitelka říkala, že nás ve škole čeká spousta různých předmětů. *Už abych mohla použít svůj nový sešit a tužky z penálu.*

Byla jsem i trochu nervózní, ale nadšení výrazně převažovalo. Čekalo na mě tolik věcí, které jsem ještě nezažila.

O tom přece škola je.

Nebo jsem si to alespoň myslela...

A tak přišlo vítání prvňáčků.

Když jsem měla zahlásit: „Zde!“, trochu mi přeskočil hlas, ale paní učitelka mě stejně na konci pochválila: „Dobrá práce, Mito. Ohlásila ses moc hezky.“

Mito...

To znělo tak skvěle. Ve školce mi všichni říkali Júko, takže jsem se najednou cítila jako dospělá. Jakmile jsem řádně poděkovala, paní učitelka dodala: „Ty jsi ale slušné děvče.“

Babička mě odjakživa sekýrovala, abych se při děkování a zdravení hlavně narovнала a mluvila pořádně nahlas. A ještěže jsem ji poslouchala, protože jsem díky tomu dostala hned dvě pochvaly.

Čekala jsem, že všechny paní učitelky budou mladé, krásné a hezky oblečené, jenže jako třídní jsme dostali paní Aojagi, která byla stejně jako ředitelka z mojí bývalé školky trochu starší. To mě maličko zklamalo, ale alespoň působila celkem mile.

Mě nakonec zařadili do áčka. V ročníku jsme měli jenom dvě třídy, ale Aki i Júna skončily v té druhé. Místo nich jsem do třídy chodila s Aoi a Takeruem. A taky se Saki od sousedů.

Nervózně jsem si prohlížela nové spolužáky a naši učebnu.

Na rozdíl od té ve školce byla mnohem větší — byly v ní stoly, otevřená skříňka na boty a na tabuli zářil nápis: „Vítejte na základní škole!“ a několik roztomilých obrázků. Paní učitelka hned řekla, že ty nám přišli nakreslit šestáci. Myšlenka, že jako šestačka budu umět takhle hezky psát a kreslit, mě nadchla. Sice jsem sotva nastoupila do první třídy, ale už jsem se nemohla dočkat, až se dostanu na druhý stupeň.

Jakmile nám paní učitelka začala rozdávat učebnice, nahrnuli se do učebny naši rodiče. Podle všeho si taky měli poslechnout, co nás na základní škole čeká.

Otočila jsem se a tatínka — teda tátu — jsem našla úplně vzadu u dveří. Na sobě měl ještě luxusnější oblek, než který si normálně bere do práce, takže v tu chvíli opravdu vypadal víc jako „táta“.

Tati, šeptla jsem neslyšně a zamávala mu.

Hodně štěstí, zašeptal on a zamával mi nazpátek.

Ve třídě se sešlo opravdu hodně lidí. Tolik dospělých na jednom místě jsem ještě nikdy neviděla. Přejela jsem pohledem zprava doleva, abych si je všechny pořádně prohlédla.

U táty stála něčí maminka v krásném kimonu. Vedle ní byla další v šatech s květinovým vzorem. Aoiina máma na sobě měla růžový kostýmek. A Naně dorazili máma i táta.

Či máma je asi támhleta krásná paní? Všechny jsou tak hezky upravené a působí strašně mile...

Jak jsem si prohlížela ten zástup maminek, zamyšleně jsem naklonila hlavu. Stála tam jedna vedle druhé. Na slavnostním zakončení roku ve školce jsem přitom nebyla jediná, komu místo mámy dorazila babička, táta nebo děda. Tady to ale vypadalo jako pravý a nefalšovaný sraz maminek.

Samozřejmě jsem věděla, že já už mámu nemám. Spousta dětí třeba neměla babičku nebo je ze školky nikdy nevyzvedával táta. Každý se s něčím potýkal, ale tohle všechno jsem vnímala dost nastejno. Vyrůstat bez mámy mi ale z nějakého důvodu připadalo o něco horší. Když jsem viděla všechny ty usmívající se maminky, mezi tím vším nadšením z prvního školního dne mě zároveň trochu svíralo u srdce.

„Přišlo hodně maminek, co?“ nadhodila jsem, když jsme s tátou vyšli školní branou ven. Zdálo se mi totiž, že ve škole by se mluvit nemělo.

„No jo, taky to bylo vítání prvňáčků. Všechny se pěkně vyfikly.“

Všude kolem nás pochodovalo plno maminek, které si cestou domů povídaly se svými dětmi. Táta, který na rozdíl od nich nesl tašku plnou učebnic, jako by nic nevážila, sice působil jako frajer, ale moji spolužáci vypadali daleko spokojeněji než já.

„To na něj dorazily všechny maminky?“

Kráčela jsem úplně nalepená na tátu.

„Už to tak asi bude. Společně se slavnostním přestupem na druhý stupeň je to přece jenom ta největší událost.“

„Tak proč nedorazila i ta moje?“

„Tvoje maminka?“ zeptal se táta, zatímco se vyhýbal poletujícím okvětním lístkům sakur, které by mu přitom nic neudělaly, i kdyby ho trefily do obličeje.

„Jo, moje maminka. Nebo teda máma.“

„Aha. Však jsem ti říkal, že odjela hodně daleko,“ odpověděl stejně jako vždycky.

Do té doby jsem se nad tím nikdy moc nezamýšlela, ale jako prvňače mi na tom něco nehrálo.

„Kam přesně?“ vzhledla jsem k tátovi.

„Hodně, hodně daleko.“

„Někam, kam se nedá dojet autem ani vlakem?“

„No... to by bylo dost složité.“

„Ani letadlem?“

„Přesně tak,“ řekl jakoby nic, když jsme procházeli kolem Aoi s její maminkou a on se jim zlehka poklonil na rozloučenou.

Takže moje máma odjela někam, kam se nedá dojet žádným dopravním prostředkem. Nebyla jsem si jistá, jestli takové místo vůbec existuje. Juna v létě letěla několik hodin letadlem na Havaj, tak možná ještě někam dál. Takeru zase říkal, že musí cestou za dědou vystřídat hned tři vlaky, takže třeba odcestovala někam, kam se nedá dojet ani se spoustou přestupů. Ať už ale máma odjela sebedál, vítání prvňáčků by si určitě ujít nenechala. Chtěla by vidět, jak vypadám s aktovkou na zádech.

Tohle je strašně podezřelé. Kam tak mohla zmizet? A proč mi táta nechce říct pravdu?

„A jak se za ní dostanu? Proč od nás odjela? Jestli nedorazila ani na vítání prvňáčků, tak kdy se za námi přijede podívat? A co tak daleko vůbec dělá?“ vychrlila jsem na tátu.

Chtěla jsem se o mámě dozvědět co nejvíc.

„Ty jsi ale zvědavá. Koukám, že s tebou v budoucnu bude ještě sranda,“ odbyl mě táta, pohladil mě po hlavě a jenom se zasmál. „Všechno ti řeknu, až budeš větší.“

„Já už jsem velká dost,“ opáčila jsem a pořádně se narovнала.

Ve školce jsem byla trošku vyšší než většina ostatních, a navíc už jsem nastoupila do první třídy. Už jsem nebyla žádné malé dítě.

„Až budeš ještě větší.“

„Větší? O kolik centimetrů musím ještě vyrůst?“

„To není jenom o výšce.“

„Tak kolik kilo mám ještě přibrat?“

„Ani o váze. Všechno ti povím, až povyrosteš i uvnitř,“ vysvětlil mi táta.

„Uvnitř?“

„Jo, až budeš velká holka a pochopíš, jak to na světě chodí.“

A to bude kdy? Až budu stejně stará jako ti šestáci, kteří nám přišli pokreslit tabuli? To je přece za strašně dlouho...

„To není fér,“ našpulila jsem zklamaně rty.

„No jo!“ zvolal táta zničehonic a tleskl.

„Co?“

„Musíme se stavit pro ten dort,“ prohlásil vesele, jako by úplně zapomněl, že jsem se ptala na mámu.

„Dort?“

„No jasně, objednal jsem ti čokoládový dort, abychom ten nástup do školy pořádně oslavili.“

Čokoládový dort... Ten jsem měla nejradši. Babička s dědou mi sladké skoro nikdy nedopřáli. Moje trucuující srdce začalo zase pomaličku plesat radostí.

„Vážně?“

„Vážně. Z nějaké té francouzsky znějící cukrárny na nádraží. Prý tam dělají skvělé dorty, tak jsem ti na jeden nechal napsat blahopřání,“ řekl táta se zářivým úsměvem.

Dort s nápisem se normálně jí jenom na narozeniny a já se na něj chtěla vrhnout co nejdřív. Vyptávání na mámu mohlo počkat.

„Ty jo, to zní úžasně!“

Najednou jsem myslela jenom na ten dort.

„A bude fakt obrovský. Zavoláme babičce s dědou, aby nám s ním dorazili pomoci.“

„Jo, to bude super. Tak už rychle pojď!“ pobídla jsem tátu a zatáhla ho za ruku.

Nedokázal mi odpovědět ani na to, proč je nebe modré nebo proč mám pod levým okem pihu. S tím, jak daleko máma odjela, to bylo stejné. Podle všeho existovaly otázky, na které neznal odpověď ani on.

„Dortík, dortík, dortíček. Čokoládový dortíček!“ propěvovala jsem si svoji novou improvizovanou písničku.

Radost, kterou mi vzal pohled na zástup maminek ve třídě, se mi při pomýšlení na to sladké potěšení vrátila v plné síle. Když si člověk dá něco tak dobrého, všechny problémy a chmury se rozplynou jako pára nad hrncem. V tom se čokoládovému dortu žádné jiné jídlo nevyrovná.

O mámě jsem se dozvěděla ve druhé třídě. A ne kvůli tomu, že bych nějak dramaticky povyroستla nebo zmoudřela. Původně mi o ní chtěl táta povědět až později, ale nakonec mi to prozradil už v dubnu toho roku a já nedlouho potom pochopila proč.

Při zdravotní prohlídce na začátku druhé třídy mi naměřili 121 centimetrů a navázili 22 kilo. Táta hleděl na záznam,

který jsem mu donesla, a pochvaloval si, jak jsem hezky vyrostla.

„Z holek jsem ale až sedmá nejvyšší...“

Ze třídy jsem skončila přesně uprostřed, i když ještě v první třídě jsem byla pátá. Za to určitě mohla babička, protože mě nutila klečat v tradičním posedu. Kimika ze třetí třídy říkala, že to zkracuje nohy. To všechno jsem tátovi zklamaně řekla.

„Však to zase takový rozdíl není. Ale když už jsi takhle povyroستla, tak ti o tom asi povím, Jú.“

„O čem?“

Myslela jsem si, že si mě dobírá kvůli výšce, ale nakonec odpověděl: „No přece o mámě.“

„O mámě?“

„Říkal jsem ti, že odjela někam hodně daleko, že jo?“

„Jo, říkal.“

Připadalo mi trochu divné, že to nadhodil takhle zničehonic, ale konečně se mi o ní chystal něco říct. Sedla jsem si přímo před něj a nastražila uši.

„No, odjela opravdu daleko. Až do nebe, víš?“

„Do nebe?“

„Přesně tak. Ona totiž umřela, když ti byly skoro tři.“

Tvářil se přitom jako vždycky, takže jsem chvíli váhala, jestli si ze mě třeba nedělá srandu. „Umřela?“

„Přejelo ji auto. Bylo sice malé, ale špatně se praštila do hlavy. Už ji ani nestihli odvézt do nemocnice.“

Vysvětlil mi, že ji někdo srazil cestou z nákupu, když šla po přechodu. Taková rána do hlavy musela vážně bolet. Ten řidič byl určitě pořádný mizera. Postupně mi v hlavě začaly vířit všemožné myšlenky. Mimo jiné jsem si uvědomila, že už nikdy neuvidím její obličej, na který si vůbec nevzpomínám. Po tváři mi bezděky steklo pár slz. Smrt jsem vnímala jako smutnou a děsivou věc, takže mi bylo moc líto, že se něco tak hrozného stalo zrovna mojí mámě.

Zároveň mi došlo, že pokud nikam neodjela, ale odešla do nebe, mohla jsem na ni na vítání prvňáčků čekat klidně donekonečna. Do té doby jsem doufala, že se jednou potkáme, ale bylo to marné.

Odjakživa jsem chtěla vědět, kam zmizela. Možná by bývalo lepší, kdybych si navždycky myslela, že jenom odjela někam daleko. Kdybych nenastoupila do druhé třídy, třeba bych se pravdu nikdy nedozvěděla. Celou dobu jsem se nemohla dočkat, až budu větší a chytřejší, a nakonec by možná bývalo lepší, kdybych zůstala navždycky malá.

Potom jsem vystřídala hned několik rodin a postupně se loučila s celou řadou rodičů. Kromě mojí opravdové mámy ovšem nikdo další neumřel. Sice jsem je už nevidala, ale věděla jsem, že pořád někde jsou — živí a zdraví. Neexistuje nic smutnějšího než přijít o milovaného člověka, který vám byl pořád nablízku. Ať už jste byli skuteční příbuzní, nebo ne.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Štafeta.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.